HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea)

2 februarie 2017 *

„Marcă a Uniunii Europene — Procedură de declarare a nulității — Marca Uniunii Europene verbală TOSCORO — Indicația geografică protejată anterioară «Toscano» — Motiv absolut de refuz — Articolul 142 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 — Articolele 13 și 14 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 — Declararea nulității parțiale”

În cauza T-510/15,

Roberto Mengozzi, cu domiciliul în Monaco (Monaco), reprezentat de T. Schuffenecker, avocat,

reclamant,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de A. Schifko și de S. Crabbe, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Republica Italiană, reprezentată de G. Palmieri, în calitate de agent,

intervenientă,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

Consorzio per la tutela dell’olio extravergine di oliva Toscano IGP, cu sediul în Florența (Italia), reprezentată de F. Albisinni, avocat,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO du 5 iunie 2015 (cauza R 322/2014-2) privind o procedură de declarare a nulității între Consorzio per la tutela dell’olio extravergine di oliva Toscano IGP și domnul Mengozzi,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea),

compus din doamnele V. Tomljenović, președinte, și A. Marcoulli (raportor) și domnul A. Kornezov, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 septembrie 2015,

având în vedere memoriul în răspuns al EUIPO depus la grefa Tribunalului la 5 noiembrie 2015,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 17 noiembrie 2015,

având în vedere Decizia președintelui Camerei a șaptea a Tribunalului din 15 ianuarie 2016 de admitere a cererii de intervenție formulate de Republica Italiană în susținerea concluziilor EUIPO,

având în vedere memoriul în intervenție al Republicii Italiene depus la grefa Tribunalului la 1 martie 2016,

având în vedere observațiile reclamantului depuse la grefa Tribunalului la 14 aprilie 2016,

având în vedere noua repartizare a cauzei Camerei a șaptea,

având în vedere modificarea compunerii camerelor Tribunalului,

având în vedere că niciuna dintre părțile principale nu a formulat, în termen de trei săptămâni de la comunicarea terminării fazei scrise a procedurii, o cerere de organizare a unei ședințe și întrucât a decis, în temeiul articolului 106 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 17 iunie 2002, reclamantul, domnul Roberto Mengozzi, a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1)].

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul verbal TOSCORO.

3 Produsele pentru care a fost solicitată înregistrarea fac parte din clasele 29 și 30 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor, din 15 iunie 1957, cu revizuirile și cu modificările ulterioare, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— clasa 29: „[u]lei și grăsimi comestibile; uleiuri comestibile vegetale și în special uleiuri de măsline; creme alimentare și în special creme de nucă, creme de anghinare cu extract de trufă, creme de măsline verzi și negre; ciuperci în sos și ciuperci uscate”;

— clasa 30: „[c]afea, extracte de cafea și preparate pe bază de cafea; înlocuitori de cafea și extracte de înlocuitori de cafea; ceai, extracte de ceai și preparate pe bază de ceai; cacao și preparate pe bază de cacao, ciocolată, produse din ciocolată, produse de cofetărie, dulciuri; zahăr; îndulcitori naturali; produse de brutărie, pâine, drojdie, articole de patiserie; biscuiți; torturi, deserturi, budinci;

înghețată; produse pentru prepararea înghețatei; miere și înlocuitori de miere; cereale pentru micul dejun, orez, paste făinoase alimentare, produse alimentare preparate din orez, din făină sau din cereale, de asemenea sub formă de feluri de mâncare gata preparate; produse pentru aromatizarea sau condimentarea alimentelor, sosuri pentru salată, oțet, maioneză, pizza, sosuri și în special sosuri de roșii și sosuri vegetale".

4 La 17 noiembrie 2003, semnul verbal TOSCORO a fost înregistrat ca marcă a Uniunii Europene cu numărul 002752509.

5 Înregistrarea mărcii contestate a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 2004/001 din 5 ianuarie 2004.

6 La 10 decembrie 2012, intervenientul, Consorzio per la tutela dell'olio extravergine di oliva Toscano IGP, a formulat la EUIPO o cerere de declarare a nulității mărcii contestate în temeiul articolului 7 alineatul (1) literele (c), (g) și (k) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 52 alineatul (1) litera (a) din același regulament.

7 Cererea de declarare a nulității se baza pe indicația geografică protejată (IGP) „Toscano", înregistrată în Uniunea Europeană în temeiul Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO 1992, L 208, p. 1) [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO 2006, L 93, p. 12, Ediție specială, 03/vol. 71, p. 114), înlocuit la rândul său prin Regulamentul (UE) nr. 1151/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 noiembrie 2012 privind sistemele din domeniul calității produselor agricole și alimentare (JO 2012, L 343, p. 1)]. Înregistrarea IGP-ului „Toscano" a fost acordată pentru produsul „ulei de măsline" prin Regulamentul (CE) nr. 644/98 al Comisiei din 20 martie 1998 de completare a anexei la Regulamentul (CE) nr. 1107/96 privind înregistrarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului (JO 1998, L 87, p. 8, Ediție specială, 03/vol. 23, p. 242).

8 Cererea de declarare a nulității era formulată cu privire la toate produsele vizate de marca contestată.

9 La 29 noiembrie 2013, divizia de anulare a admis cererea de declarare a nulității pentru anumite produse din clasa 29 („ulei și grăsimi comestibile"; „uleiuri comestibile vegetale și în special uleiuri de măsline") și din clasa 30 („produse pentru aromatizarea sau condimentarea alimentelor, sosuri pentru salată").

10 La 27 ianuarie 2014, reclamantul a formulat la EUIPO o cale de atac împotriva deciziei diviziei de anulare, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009. Intervenientul a formulat de asemenea o cale de atac incidentă împotriva acestei decizii.

11 Prin Decizia din 5 iunie 2015 (denumită în continuare „decizia atacată"), Camera a doua de recurs a EUIPO a admis în parte căile de atac ale reclamantului și ale intervenientului. În primul rând, aceasta a precizat că articolul 7 alineatul (1) litera (k) din Regulamentul nr. 207/2009 nu era aplicabil în speță în condițiile în care această dispoziție nu era în vigoare la data depunerii mărcii contestate. În al doilea rând, făcând trimitere la articolul 142 din Regulamentul nr. 40/94, camera de recurs a considerat că articolul 13 alineatul (1) și articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 erau direct aplicabile în speță. Pe această bază, ținând seama de similitudinile vizuală și fonetică ale semnelor în conflict, a concluzionat că utilizarea semnului TOSCORO constituia o evocare a IGP-ului în cauză pentru anumite produse care fac parte din clasa 29 („ulei și grăsimi comestibile", „uleiuri comestibile vegetale și în special uleiuri de măsline" și „creme de măsline verzi și negre") și că era necesar să se anuleze marca contestată în ceea ce privește aceste produse.

Concluziile părților

12 Reclamantul solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate în partea în care camera de recurs a considerat că marca contestată este nulă pentru produsele „ulei și grăsimi comestibile", „uleiuri comestibile vegetale și în special uleiuri de măsline" și „creme de măsline verzi și negre";

— constatarea validității mărcii contestate și menținerea acesteia în Registrul mărcilor Uniunii Europene pentru produsele citate anterior;

— obligarea EUIPO și a intervenientului la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

13 EUIPO și intervenientul solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

14 Republica Italiană solicită Tribunalului respingerea acțiunii.

În drept

15 În susținerea acțiunii, reclamantul invocă trei motive. Primul motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (k) din Regulamentul nr. 207/2009 și a articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1151/2012. Al doilea motiv se bazează pe o eroare de apreciere la analizarea similitudinii semnelor în conflict în cadrul articolului 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1151/2012. Al treilea motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 15 din Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală (TRIPS) din 15 aprilie 1994 (JO 1994, L 336, p. 214, denumit în continuare „Acordul TRIPS"), care constituie anexa 1 C la Acordul privind constituirea Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) (JO 1994, L 336, p. 3).

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (k) din Regulamentul nr. 207/2009 și a articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1151/2012

16 Reclamantul precizează că nu contestă aplicabilitatea în speță a articolului 7 alineatul (1) litera (k) din Regulamentul nr. 207/2009. Acesta consideră însă că, în privința aplicării acestei dispoziții, camera de recurs a săvârșit o eroare de apreciere. În special, reclamantul subliniază că termenul „toscano" s-ar referi la o persoană care locuiește în regiunea Toscana, în Italia. În consecință, IGP-ul în cauză ar fi descriptiv pentru toate produsele care provin din această regiune, iar termenul „toscano" ar fi generic, cu titlu de exemplu pentru uleiul de măsline. Reclamantul precizează că articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1151/2012 prevede că IGP-urile „nu devin generice". În acest cadru, termenul „toscoro", care nu ar evoca sub nicio formă regiunea Toscana, nu ar putea fi confundat cu IGP-ul în cauză pentru uleiul de măsline sau pentru produse similare.

17 EUIPO, susținut de Republica Italiană, și intervenientul contestă argumentele reclamantului.

18 Cu titlu introductiv, este necesar să se precizeze că termenii „nu devin generice", citați de reclamant ca fiind cei de la articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1151/2012, fac în realitate trimitere la articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1151/2012, care prevede că „[d]enumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate nu devin generice".

19 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii în fața Tribunalului potrivit articolului 53 din același statut, și în temeiul articolului 177 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să conțină printre altele o expunere sumară a motivelor invocate. Aceste mențiuni trebuie să fie suficient de clare și de precise pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații [a se vedea Hotărârea din 29 martie 2012, Omya/OAPI – Alpha Calcit (CALCIMATT), T-547/10, nepublicată, EU:T:2012:178, punctul 19 și jurisprudența citată].

20 Or, în speță, atunci când reclamantul invocă, în susținerea motivului său, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1151/2012, el citează dispozițiile articolului 13 alineatul (2) din același regulament. Pe de altă parte, nicăieri în cuprinsul cererii sale introductive reclamantul nu precizează clar în ce mod dispozițiile invocate ar fi trebuit să fie aplicate de camera de recurs și nici de ce, în acest context, aceasta ar fi încălcat articolul 7 alineatul (1) litera (k) din Regulamentul nr. 207/2009, invocat de asemenea de către reclamant. În plus, astfel cum reiese în mod clar din cuprinsul punctului 21 din decizia atacată, camera de recurs a reținut că articolul 7 alineatul (1) litera (k) din Regulamentul nr. 207/2009 era inaplicabil în speță. Reiese de asemenea din decizia atacată că respectiva cameră de recurs a aplicat dispozițiile pertinente ale Regulamentului nr. 2081/92, iar nu pe cele ale Regulamentului nr. 1151/2012, invocat de reclamant în fața Tribunalului. În consecință, după cum susține EUIPO în observațiile sale scrise, expunerea primului motiv nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 177 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul de procedură.

21 Cu titlu suplimentar, trebuie amintit că acțiunea introdusă la Tribunal vizează controlul legalității deciziilor camerelor de recurs, în sensul articolului 65 din Regulamentul nr. 207/2009, și că, în cadrul acțiunii în anulare, legalitatea actului atacat trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept care existau la data adoptării actului. Prin urmare, funcția Tribunalului nu este de a reexamina împrejurările de fapt în lumina probelor prezentate pentru prima dată în fața sa [a se vedea Hotărârea din 24 iunie 2014, Unister/OAPI (Ab in den Urlaub), T-273/12, nepublicată, EU:T:2014:568, punctul 43 și jurisprudența citată]. Elemente de fapt care sunt invocate în fața Tribunalului fără să fi fost invocate anterior în fața organelor EUIPO pot afecta legalitatea unei astfel de decizii numai dacă EUIPO ar fi trebuit să le ia în considerare din oficiu [a se vedea Hotărârea din 6 februarie 2013, Maharishi Foundation/OAPI (MÉDITATION TRANSCENDANTALE), T-426/11, nepublicată, EU:T:2013:63, punctul 36 și jurisprudența citată]. În plus, în temeiul articolului 188 din Regulamentul de procedură, memoriile depuse de părți în cadrul procedurii în fața Tribunalului nu pot modifica obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

22 Or, după cum subliniază EUIPO în observațiile sale scrise, reclamantul nu a afirmat niciodată, în fața organelor EUIPO, că IGP-ul în cauză ar fi devenit generic și nici nu a evocat, în această privință, dispozițiile Regulamentului nr. 1151/2012 pe care le-a invocat în fața Tribunalului. Pe de altă parte, niciun element nu permite să se considere că faptele expuse în fața Tribunalului ar fi trebuit să fie luate în considerare din oficiu de către EUIPO, ceea ce, de altfel, nu pretinde nici reclamantul.

23 Având în vedere toate aceste elemente, primul motiv trebuie respins ca inadmisibil.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere la analizarea similitudinii dintre semnele în conflict

24 Reclamantul susține că, chiar dacă IGP-ul nu a devenit generic, ceea ce nu admite, camera de recurs a săvârșit o eroare de apreciere atunci când a analizat similitudinea dintre semnele în conflict în cadrul aplicării articolului 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1151/2012. Pe plan fonetic, termenul „toscoro" s-ar pronunța, cel puțin în engleză, în italiană și în spaniolă, cu accentul pe ultima silabă. Termenul „toscano" s-ar pronunța, cel puțin în engleză, cu accentul pe silaba din mijloc. Semnele în conflict ar fi deci diferite în această privință. Ele ar fi diferite de asemenea pe plan vizual, ținând

seama de modul de scriere al fiecăruia. În sfârșit, pe plan conceptual, termenul „toscoro" ar fi un termen inventat, în timp ce IGP-ul în cauză ar vehicula conceptul de ulei de măsline din Toscana. Semnele în conflict ar fi, și pe acest plan, diferite. Camera de recurs nu ar fi trebuit să segmenteze marca contestată și IGP-ul în cauză. Reclamantul arată, pe de altă parte, că IGP-ul în cauză nu ar fi renumit. În acest context, consumatorul mediu nu va confunda semnele în conflict, reclamantul contestând concluzia camerei de recurs potrivit căreia marca contestată va evoca IGP-ul în cauză. Reclamantul adaugă că respectiva cameră de recurs ar fi săvârșit erori de apreciere, pe de o parte, atunci când a respins argumentul său potrivit căruia EUIPO ar fi înregistrat mărci foarte asemănătoare cu IGP-ul în cauză și, pe de altă parte, atunci când a considerat că crema de măsline este comparabilă cu uleiul de măsline.

25 EUIPO, susținut de Republica Italiană, și intervenientul contestă argumentele reclamantului.

26 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că, în cadrul celui de al doilea motiv, reclamantul contestă, pe de o parte, comparația dintre semnele în conflict întreprinsă de camera de recurs și, pe de altă parte, concluzia potrivit căreia uleiul de măsline și cremele de măsline verzi și negre ar fi produse de același tip.

27 Pe de altă parte, trebuie subliniat că, contrar celor susținute de reclamant, camera de recurs nu a aplicat articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1151/2012. Astfel, după ce a considerat că articolul 7 alineatul (1) litera (k) din Regulamentul nr. 207/2009 era inaplicabil în speță (punctul 21 din decizia atacată), aceasta a precizat că, în realitate, dispoziția în cauză nu a făcut decât să codifice normele care rezultă din articolul 13 alineatul (1) și din articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 care, la rândul lor, erau direct aplicabile în speță în temeiul articolului 142 din Regulamentul nr. 40/94. Camera de recurs a adăugat că, dacă era obligată să rețină aceeași cauză de nulitate absolută precum cea invocată de partea din litigiu, era obligată să o rețină deopotrivă în conformitate cu legislația în vigoare la data depunerii mărcii contestate (punctele 27 și 28 din decizia atacată). Or, reclamantul nu repune în discuție, în fața Tribunalului, raționamentul urmat de camera de recurs în această privință.

28 Cu privire la chestiunea reglementării aplicabile în litigiu, trebuie amintit că articolul 142 din Regulamentul nr. 40/94, astfel cum este aplicabil în speță, prevede că „[p]rezentul regulament nu aduce atingere dispozițiilor Regulamentului […] nr. 2081/92 […], în special articolului 14". Articolul 14 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 2081/92, astfel cum este aplicabil în speță, prevede în special că, „[î]n cazul în care o […] indicație geografică este înregistrată în conformitate cu [acest] regulament, cererea de înregistrare a unei mărci care corespunde uneia din situațiile prevăzute la articolul 13 și care se referă la același tip de produse se refuză, cu condiția ca cererea de înregistrare a mărcii să fi fost depusă după data publicării prevăzută la articolul 6 alineatul (2) [din același regulament]". Articolul 14 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2081/92 prevede, la rândul său, că „[m]ărcile înregistrate cu încălcarea primului paragraf [al acestei dispoziții] se anulează".

29 Rezultă că EUIPO este obligat să aplice Regulamentul nr. 40/94 astfel încât să nu afecteze protecția acordată IGP-urilor prin Regulamentul nr. 2081/92. În special, în temeiul articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, EUIPO trebuie să refuze înregistrarea oricărei mărci care s-ar afla în una dintre situațiile vizate la articolul 13 din același regulament și privind același tip de produs și, în cazul în care marca a fost deja înregistrată, să îi declare nulitatea [a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2007, Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/OAPI – Biraghi (GRANA BIRAGHI), T-291/03, EU:T:2007:255, punctele 53-56].

30 În speță, camera de recurs a aplicat articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92, care prevede că „[d]enumirile înregistrate sunt protejate împotriva […] utilizării abuzive, imitării sau evocării, chiar dacă originea adevărată a produsului este indicată sau dacă denumirea protejată este tradusă ori însoțită de expresii precum «gen», «tip», «metodă», «stil», «imitație» sau de o expresie

similară". Ținând seama des similitudinile vizuală și fonetică ale semnelor în conflict, aceasta a conchis că utilizarea semnului TOSCORO constituia o evocare a IGP-ului în cauză pentru anumite produse care fac parte din clasa 29.

31 Noțiunea de evocare, preluată la articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92, acoperă ipoteza în care termenul utilizat pentru a desemna un produs încorporează o parte a unei denumiri protejate, astfel încât consumatorului, în prezența denumirii produsului, îi este indusă ca imagine de referință marfa care beneficiază de respectiva denumire (Hotărârea din 4 martie 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, C-87/97, EU:C:1999:115, punctul 25, și Hotărârea din 26 februarie 2008, Comisia/Germania, C-132/05, EU:C:2008:117, punctul 44). În această privință, Curtea a ținut seama de apropierea fonetică și vizuală care poate exista între denumirile comerciale. Curtea a subliniat de asemenea că trebuia, de la caz la caz, să se țină seama de „proximitatea conceptuală" care există între termeni aparținând unor limbi diferite. În sfârșit, Curtea a considerat că poate exista o evocare a unei denumiri protejate chiar și în lipsa oricărui risc de confuzie între produsele în cauză, ceea ce contează fiind în special ca în percepția publicului să nu se creeze o asociație de idei în privința originii produsului și nici ca un operator să profite în mod nejustificat de reputația unui IGP (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 ianuarie 2016, Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, punctele 33, 35 și 45 și jurisprudența citată).

32 Pe de altă parte, ținând seama de obiectivele Regulamentului nr. 2081/92, care constau în special în asigurarea protecției consumatorilor (Hotărârea din 25 iunie 2002, Bigi, C-66/00, EU:C:2002:397, punctul 31), trebuie să se țină seama de așteptarea prezumată a unui consumator mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 ianuarie 2016, Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, punctele 24 și 25). Trebuie amintit de asemenea că acest consumator percepe o marcă în mod normal ca pe un tot și nu procedează la o examinare a diferitor detalii ale acesteia (a se vedea Hotărârea din 12 iunie 2007, OAPI/Shaker, C-334/05 P, EU:C:2007:333, punctul 35). În sfârșit, ținând seama de semnele în conflict, consumatorul este cel al Uniunii (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 ianuarie 2016, Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, punctul 27).

33 În ceea ce privește compararea semnelor în conflict, argumentele reclamantului se întemeiază în esență pe faptul că semnele sunt diferite și că, în consecință, marca contestată nu evocă IGP-ul în cauză.

34 Cu toate acestea, după cum a arătat în mod întemeiat camera de recurs, începutul fiecărui semn, și anume elementul „tosc", este identic. Este necesar să se amintească în această privință că, în principiu, consumatorul acordă în mod normal mai multă atenție începutului unui semn decât finalului acestuia [Hotărârea din 16 martie 2005, L'Oréal/OAPI – Revlon (FLEXI AIR), T-112/03, EU:T:2005:102, punctele 64 și 65, și Hotărârea din 15 iulie 2015, Westermann Lernspielverlag/OAPI – Diset (bambinoLÜK), T-333/13, nepublicată, EU:T:2015:490, punctul 26].

35 În plus, litera finală a semnelor în conflict, și anume litera „o", este de asemenea identică.

36 Astfel, semnele în conflict, compuse fiecare din șapte litere și din trei silabe, au în comun cinci litere plasate în mod identic.

37 În consecință, camera de recurs nu a săvârșit o eroare de apreciere atunci când a considerat că semnele în conflict prezentau o puternică similitudine pe plan vizual, fără a aduce atingere diferenței pe care o constituie prezența elementelor „or" și, respectiv, „an". Astfel, după cum a subliniat în mod întemeiat camera de recurs, această diferență, care privește două litere situate în mijlocul semnelor în conflict, nu compensează similitudinea importantă evidențiată anterior, care privește începutul și sfârșitul semnelor respective.

38 Tot astfel, camera de recurs nu a săvârșit o eroare de apreciere nici când a considerat că semnele în conflict prezentau o puternică similitudine pe plan fonetic. Astfel, semnele în conflict au în comun prima și ultima silabă. Diferența care privește silaba din mijloc nu poate repune în discuție

similitudinea importantă care există între semne, după cum a subliniat în mod corect camera de recurs. În ceea ce privește aspectul subliniat de reclamant potrivit căruia semnele în conflict s-ar pronunța, în engleză, accentuate în mod diferit, acesta nu poate repune în discuție similitudinea fonetică ce există între ele și nici faptul că, în alte limbi, ele se pronunță cu un accent tonic identic.

39 Având în vedere aceste elemente, este necesar să se considere că există o apropiere vizuală și fonetică între semnele în conflict.

40 Presupunând că ar fi stabilit, argumentul reclamantului care vizează să susțină că termenul „toscoro" ar fi un termen inventat, fără vreo semnificație deosebită, în timp ce IGP-ul în cauză ar vehicula conceptul de ulei de măsline din Toscana, nu poate conduce la concluzia că marca contestată nu evocă IGP-ul în cauză. Astfel, pe lângă faptul că această împrejurare nu este de natură să repună în discuție apropierea vizuală și fonetică a semnelor în conflict, legătura care există între un IGP și produsul protejat este inerent naturii înseși a IGP-urilor și nu poate determina reducerea gradului de protecție care le este acordat de dreptul Uniunii.

41 Ținând seama de ansamblul acestor elemente și în special de apropierea vizuală și fonetică ce există între semnele în conflict, camera de recurs nu a săvârșit o eroare de apreciere atunci când a reținut că termenul „toscoro" ar putea evoca IGP-ul „Toscano" atunci când consumatorul se va afla în prezența unor produse de același tip precum cel vizat de IGP-ul în cauză. Astfel, similitudinea vizuală și fonetică va fi de natură să inducă consumatorului, ca imagine de referință, uleiul de măsline care beneficiază de IGP-ul „Toscano" atunci când se va afla în prezența unui produs de același tip cu denumirea „toscoro" (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 februarie 2008, Comisia/Germania, C-132/05, EU:C:2008:117, punctul 48).

42 În ceea ce privește produsele în cauză, reclamantul nu contestă concluzia camerei de recurs, care, de altfel, nu este afectată de o eroare de apreciere, potrivit căreia uleiul de măsline este inclus în produsele „ulei și grăsimi comestibile" și „uleiuri comestibile vegetale și în special uleiuri de măsline" vizate de marca contestată și care fac parte din clasa 29. Aceste produse sunt deci de același tip precum uleiul de măsline protejat de IGP-ul în cauză.

43 Reclamantul contestă, în schimb, concluzia camerei de recurs potrivit căreia marca contestată ar evoca IGP-ul în cauză pentru produsele „creme de măsline verzi și negre", care fac parte de asemenea din clasa 29.

44 Trebuie amintit că articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, astfel cum este aplicabil în speță, prevede refuzul de a înregistra orice marcă ce s-ar afla în una dintre situațiile vizate la articolul 13 din același regulament și privind același tip de produs. Produsul în cauză nu trebuie, așadar, să fie în mod necesar identic cu produsul care face obiectul IGP-ului, ci trebuie numai să aibă anumite caracteristici comune cu acesta.

45 În această privință, trebuie arătat că cremele de măsline, pe de o parte, și uleiul de măsline, pe de altă parte, au în comun o caracteristică importantă, mai precis sunt produse alimentare ce provin din măsline. Ingredientul lor principal este deci identic. Pe de altă parte, este necesar să se respingă afirmația reclamantului, vădit nefondată, potrivit căreia în esență cremele de măsline ar fi în mod substanțial „produse cosmetice". Astfel, pe lângă faptul că această afirmație nu este susținută, ea este în contradicție cu titlul și cu nota explicativă referitoare la produsele din clasa 29 din clasificarea de la Nisa, care vizează în mod esențial produse comestibile. În plus, camera de recurs a reținut în mod întemeiat, fără ca reclamantul să furnizeze vreun element concret în această privință, că noțiunea „creme de măsline" era suficient de vagă pentru a include creme produse din ulei de măsline și că ar exista, în consecință, o proximitate certă între cremele de măsline și uleiul de măsline. Trebuie subliniat, de altfel, în această privință că elementele prezentate de intervenient în fața EUIPO, în special în cadrul observațiilor sale din 5 iulie 2013, arată că anumite preparate culinare la borcan, pregătite pe bază de măsline, includ ca ingredient uleiul de măsline, care beneficiază, eventual, de

IGP-ul în cauză. În consecință, camera de recurs nu a săvârșit o eroare de apreciere atunci când a reținut că cremele de măsline erau produse de același tip precum uleiul de măsline protejat de IGP-ul în cauză.

46 Celelalte argumente ale reclamantului nu sunt de natură să repună în discuție aceste concluzii.

47 În legătură cu aspectul că EUIPO ar fi înregistrat mărci foarte asemănătoare cu IGP-ul în cauză, trebuie amintit că deciziile privind înregistrarea unui semn ca marcă adoptate de camerele de recurs în temeiul Regulamentului nr. 40/94 sunt emise în exercitarea unei competențe reglementate, iar nu a unei puteri discreționare. În consecință, după cum a arătat în mod întemeiat camera de recurs, legalitatea deciziilor camerelor de recurs trebuie apreciată numai în temeiul acestui regulament, astfel cum a fost interpretat de instanța Uniunii, iar nu pe baza unei practici decizionale anterioare a camerelor de recurs (Hotărârea din 26 aprilie 2007, Alcon/OAPI, C-412/05 P, EU:C:2007:252, punctul 65). Pe de altă parte, presupunând că, prin argumentele sale, reclamantul invocă, de fapt, o încălcare a principiului egalității de tratament, trebuie amintit că respectarea acestui principiu trebuie să se concilieze cu respectarea principiului legalității. În plus, pentru motive de securitate juridică și de bună administrare, examinarea oricărei cereri de înregistrare trebuie să fie strictă și completă și să aibă loc în fiecare caz concret (Hotărârea din 10 martie 2011, Agencja Wydawnicza Technopol/OAPI, C-51/10 P, EU:C:2011:139, punctele 75 și 77). Or, pentru motivele ce precedă, camera de recurs nu a săvârșit nicio eroare de apreciere. În consecință, reclamantul nu putea invoca în mod util, în scopul de a infirma concluzia la care a ajuns camera de recurs în decizia atacată, decizii anterioare ale EUIPO [a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 mai 2012, Universal Display/OAPI (UniversalPHOLED), T-435/11, nepublicată, EU:T:2012:210, punctul 39]. În plus, trebuie subliniat că deciziile EUIPO invocate de reclamant fac trimitere la semne diferite de cele vizate în prezenta cauză.

48 În ceea ce privește argumentul reclamantului potrivit căruia IGP-ul în cauză nu ar fi renumit și presupunând că un astfel de argument ar fi admisibil în fața Tribunalului, acesta este inoperant în condițiile în care, după cum subliniază EUIPO în observațiile sale scrise, renumele unui IGP nu constituie o condiție pentru protecția sa.

49 Având în vedere ansamblul acestor elemente, cel de al doilea motiv trebuie să fie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 15 din Acordul TRIPS

50 Reclamantul susține că marca contestată îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 15 din acordul TRIPS, iar IGP-ul în cauză pe cele de la articolul 22 din același acord. Întrucât, în opinia reclamantului, cele două regimuri de înregistrare se exclud reciproc, marca contestată ar trebui să fie înscrisă în continuare în Registrul mărcilor Uniunii.

51 EUIPO, susținut de Republica Italiană, și intervenientul contestă argumentele reclamantului.

52 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 188 din Regulamentul de procedură, memoriile depuse de părți în cadrul procedurii în fața Tribunalului nu pot modifica obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

53 Or, cum subliniază în mod întemeiat EUIPO în observațiile sale scrise, articolul 15 din Acordul TRIPS coroborat cu articolul 22 din același acord nu a fost invocat niciodată în fața organelor EUIPO.

54 Rezultă că al treilea motiv trebuie respins ca fiind inadmisibil.

55 Prin urmare, este necesar să se respingă acțiunea în ansamblu, fără a mai fi necesar să se pronunțe cu privire la admisibilitatea celui de al doilea capăt de cerere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

56 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

57 Pe de altă parte, potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

58 Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de EUIPO și de intervenient, conform concluziilor acestora din urmă.

59 Republica Italiană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Îl obligă pe domnul Roberto Mengozzi să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) și de Consorzio per la tutela dell'olio extravergine di oliva Toscano IGP.

3) Republica Italiană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Tomljenović Marcoulli Kornezov

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 2 februarie 2017.

Semnături